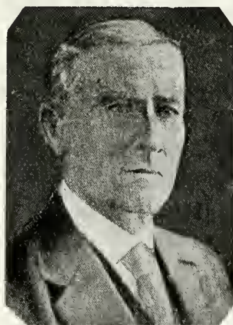

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 20 | 15. OKTOBER 1934 | 83. AARGANG

PRÆSIDENT IVINS DØD.

Af Ældste *William Ørum Pedersen.*

Der er fra Salt Lake City, Utah, indløbet den sorgelige Meddelelse, at Præsident Anthony W. Ivins, forste Raadgiver i det forste Præsidentskab, er afgaaet ved Doden Sondag den 23. September.

Dette Budskab kom som en Overraskelse til de Hellige i Zion, eftersom han en Uge før, paa sin 82-aarige Fodselsdag, syntes at være i bedste Velgaaende. — Præsident Ivins blev fodt ved Toms River, New Jersey, den 16. September 1852 og kom et Aar senere med sine Forældre til Utah. Han har indtaget mange Stillinger, baade kirkelige og borgerlige, og udfort dem alle med stor Dygtighed. Han har viet en stor Del af sit Liv til Missionsarbejde i Mexiko og blandt Indianerne. Han var en ivrig Forsker og en virkningsfuld Taler. Han var venlig, gavmild, medfolende og var praktisk i sit Syn paa Livet og i sine Raad. Han blev i 1907 kaldet til Apostel, og i 1921 kaldte Præsident Grant ham til at være hans anden Raadgiver, og 1925 blev han beskikket til at være forste Raadgiver til Præsident Grant.

Alle, som har set, hort eller læst noget af Præsident Ivins, har straks faaet Tillid og Kærlighed til ham. Det bedste Bevis herfor har vi faaet i »Deseret News«, hvor hans Fødselsdag omtales. Han roses der af saavel Kirkens som Statens ledende Mænd. Blandt Lykonskningerne skal det fremhæves, at Præsident Roosevelt personligt sendte sine Ønsker og siger blandt andet: »Som en gammel Ven sender jeg mine bedste Hilsener og Ønsker paa 82-Aarsdagen.« Præsident Grant slutter sin Omtale af Præsident Ivins saaledes: »Naar vi tager alt i Betragtning, har jeg aldrig kendt en Mand, som paa saa mange forskellige Omraader var saa sukcesfuld som Præsident Ivins. Hans Værdi for Kirken og Staten kan ikke overvurderes.«

En af vor Kirkes store Mænd er gaaet bort fra os her paa Jorden, men lad os takke Herren for det herlige Minde, som vi nu har om Præsident Ivins. Hans Aand har nu forladt hans kødelige Legeme, og han er nu kaldet til at udfore en storre Mission hinsides. Han var i Sandhed en Guds Profet, og han har ved enhver Lejlighed forsogt at mane de Hellige til Trofasthed, har advaret dem forud, at Herrens anden Tilkommelse er nær for Haanden, og han har til det sidste baaret et stort og stærkt Vidnesbyrd. Læs derom i den redaktionelle Artikel skrevet af Præsident Merrill.

Selvom hans Legeme ikke mere er iblandt os, har vi dog hans Ord, og efter disse vil vi blive dømt, naar vi har hort eller læst dem.

Vi siger fra Tid til anden, at vi véd, at vor Kirkes øverste Ledere er Guds Profeter, til hvem Herren kundgør sin Vilje med os, hans Born. Men gor vi det, de siger, vi skulde gore, og afholder vi os fra at gore dette, som de siger, vi skulde afholde os fra? Lad os analysere os selv, betragt vor rigtige Stilling og tænk saa paa Herrens Ord: »Dersom I elske mig, da holder mine Befalinger.«

VIDNESBYRD OG ERFARING.

EN VIDUNDERLIG HELBREDELSE.

Af Ældste *Howard M. Cullimore.*

En af de mest vidunderlige Erfaringer og Beviser paa Præstedommets Magt fandt Sted i London den 2. September 1934, da en syg blev helbredet.

Efter et herligt Vidnesbyrdsmøde bad Søster Mary Ann Dearman Bint, et trofast Medlem i Kirken, om at blive salvet. Hun havde ikke været i Stand til at overvære Møderne paa

Grund af sin og sin Mands lange Sygdom. Det var tre Aar siden, hun sidst havde overværet et Møde i Grenens Mødehus. Grensforstanderen, Broder A. J. Wilmott, bad sin Søn Alfred John og mig at assistere ham i at udføre denne Handling. Alfred John blev bedt om at udgyde Olien, og jeg blev bedt om at bekræfte Salvelsen. Dette gjorde vi.

Medens vi bekræftede Salvelsen, kom Ordene lige til mig, som blev de sagt højt, »hun vil blive helbredet straks«. Saa snart som vi sagde »Amen« og flyttede vore Hænder fra hendes Hovede, stod Søster Bint op og sagde: »Jeg har det allerede bedre.« Saa løftede hun sin Arm og sagde: »Se, jeg kan løfte min Arm over mit Hovede, jeg har ikke været i Stand til at løfte denne Arm i adskillige Aar. Mine Mavesmerter er ogsaa ophørt, og jeg føler mig dobbelt saa stor og saa let som Luft.« Derefter fortalte hun, hvor syg hun havde været, og hvor taknemlig hun var, fordi hun nu var blevet helbredet. Hendes Hjerte var fyldt med den største Glæde — og saaledes følte vi alle — dog følte jeg mig meget svag og syntes, at jeg nødvendigvis maatte ligge ned.

Søndag Morgen gik Søster Mary Poole hen for at hjælpe Søster Bint, saa hun kunde komme i Kirken. Hun vilde blive og passe Broder Bint, da han var saa syg, at han ikke kunde gaa til Møde. Søster Bint havde nemlig Dagen før til nogle besøgende Søskende ytret Ønsket om at faa Lejlighed til at overvære Vidnesbyrdsmødet, om hun var rask nok ved den Tid. Men hun var saa syg, da Søster Poole kom, at det ikke saa ud til, at hun vilde være i Stand til at komme til Mødet den Dag. Imidlertid fik Søster Poole hende færdig, og hun tog af Sted.

Da Søster Bint traadte ind i Huset, da hun kom tilbage fra Mødet, bød Søster Poole hende velkommen med Ordene: »Hvad er der sket, Søster Bint? De ser helt anderledes ud nu.«

Søster Bint svarede, at hun ogsaa følte sig som en helt anden. Hun fortalte saa, hvad der var sket, og hun gik over i den anden Ende af Værelset og løftede sin Arm i Vejret uden det mindste Besvær.

De sidste Ord, jeg har hørt om Søster Bint, er, at hun stadig har et fortræffeligt Helbred. Dette var en vidunderlig Erfaring og et urokkeligt Vidnesbyrd til mig paa det hellige Præstedømmes store Magt.

— — —

(Red. Note: Hvis De har haft eller hørt om et Vidnesbyrd med Hensyn til en Erfaring af lignende Karakter som Ældste Cullimore, i hvilken guddommelig Kraft har været tilkendegivet, som Svar paa Bøn, ved Helbredelse eller paa anden

Maade, skulde de meddeles til andres Gavn. Kirkens historiske Kontor er i Færd med at udarbejde en Samling af saadanne Erfaringer. Søskende og Missionærer i Kirken opfordres til at være behjælpelig med Udarbejdelsen af en saa sjælden og usædvanlig Samling.

Nedskriv Deres Erfaring, men pas nøje paa, at Navne, Datoer og Stedsbetegnelser er nøjagtigt angivet, send det til »Skandinaviens Stjerne«s Kontor. Saa megen Plads som muligt vil blive benyttet til Offentliggørelse af saadanne Erfaringer, og hver enkelt, enten den er offentliggjort eller ej, vil blive sendt til Kirkens historiske Kontor og blive en Del af den permanente Beskrivelse, som samles.)

NYE GENERALAUTORITETER.

Ved den nylig afholdte Generalkonference i Salt Lake City blev følgende nye Generalautoriteter indsat:

Som Præsident Ivins Efterfølger som første Raadgiver i det første Præsidentskab er nuværende anden Raadgiver, Præsident J. Reuben Clark, indsat. Som Præsident Grants anden Raadgiver er Apostel David O. McKay opholdt. Det vakante Apostelembede er blevet besat med nuværende Missionspræsident over Den californiske Mission, Ældste Alonso A. Hinckley.

Grundet paa Ældste Charles H. Harts Død, en af Præsidenterne for de Halvfjerds, er Missionspræsident Rufus Hardy, New Zeeland, blevet indsat.

Vi er glade for, at vi har Mænd, som kan lede og styre dette store Arbejde, og vi haaber og beder, at Herren vil velsigne dem i rigeligt Maal i deres ansvarsfulde Gerning.

DEN KOSTELIGE PERLE.

Den første Del af »Den kostelige Perle« kaldes Mosebog og indeholder Moses' Syner aabenbaret til Joseph Smith i 1830 og Moses' Skrivelser aabenbaret i December samme Aar.

Profeten og den nylig oprettede Kirke blev bittert angrebet af Forfølgerne paa den Tid. Joseph Smith skrev: »Jeg vil dog sige, at midt i alle de Prøver og Genvordigheder, som vi maatte gennemgaa, gav Herren, der kendte vor spæde og forsvarsløse Tilstand, os sin Bistand og skænkede os Linie paa Linie af Kundskab her lidt og der lidt, hvoraf Moses' Syner var et herligt Eksempel.« I dette Syn underrettedes vi om

Moses' Oplevelser paa et meget højt Bjerg, hvor han saa Gud »Ansigt til Ansigt« og talte med ham. Herren aabenbarede ved denne Lejlighed, at han var Guds Søn, og at der var et stort Arbejde for ham at udføre.

Ved samme Lejlighed viste Satan sig for ham; men da han blev afvist, veg han bort fra Moses med Graad, Jamren og Tænders Gnidsel, tydeligvis i stor Kval over sin fortabte Tilstand. Da Moses havde overvundet Fristelsen, blev han fyldt med den Helligaand, og det forbigangne og nuværende aabnedes for hans Sind. I de følgende Kapitler, der indeholder Moses' Skrivelser, faar vi en Beretning om Skabelsen, Syndefaldet og Menneskeslægtens første Tid ned til Syndfloden, saaledes som den blev givet til Moses og aabenbaret til Joseph Smith. Beretningen om Skabelsen er i alt væsentligt den samme, som vi har i Bibelen. »Den kostelige Perle« er dog flere Steder lidt tydeligere end Bibelen. F. Eks. i 4. Kapitel i 1. Mosebog begynder Fortællingen om Syndefaldet med Lucifers Oprør og hans Rolle som Slangen i dette store Drama. Vi lægger Mærke til, at der var to onde Redskaber, Satan og Slangen. Satan inspirerer Slangen og taler igennem denne. Lad os bemærke, at dette Kapitel slutter med den højtidelige Erklæring fra Herren til Profeten Joseph: »Og disse er de Ord, som jeg talte til min Tjener Moses, og de er sande efter min Vilje, og jeg har talt dem til dig.«

Beretningen om Faldet er Sandhed. Den er ikke en Myte. Den er ikke et Digt. Denne Erklæring er især vigtig i vor Tid, hvor den religiøse Tankegang for en stor Del beskæftiger sig med en panteistisk Immanens af Gud, som benægter en personlig Gud, som vi tilbeder, og forkaster Skabelsen, Faldet og det personlige Ansvar samt Frelse gennem Tro paa Kristi Forsoning og Lydighed mod hans Love og Anordninger. For vore Nutidsbegreber er der mange Vanskeligheder forbundet med denne Beretning; men een Kendsgerning er fremsat med Tydelighed: Vore første Forældre befandt sig i en barnlig og ungdommelig Uskyldighedstilstand længe nok — hvor længe véd vi ikke — til under deres himmelske Faders Vejledning at erhverve sig den Kundskab og Erfaring, som er nødvendig for at bo paa Jorden og besidde den som dens Herskere. Før Faldet havde de lært at kende Gud gennem personlig Forbindelse med ham. De vidste noget angaaende Universets Bygning og Himmellegemerne, der blev givet dem til Tegn, til bestemte Tider og til Dage og Aar. De var kendt med Planter og Træer. De kendte Dyrenes Særegenheder, thi Adam havde givet dem Navn og formodentlig klassificeret dem. Saaledes aandeligt udstyret førtes de som Følge af Faldet fra en Uskyldighedstilstand til den Moden-

hedsalder, der var nodvendig for Udførelsen af deres Mission paa Jorden. Selve Faldet blev en Del af den guddommelige Udviklingsplan. Det blev en Kilde til Glæde for vore første Forældre. Af Bibelen kommer man til den Slutning, at Kajn var Adams og Evas førstefødte Søn, men i Mose Bog i »Den kostelige Perle« berettes, at vore første Forældre havde en stor Familie bestaaende af Sønner og Døtre og Børnebørn, førend Kajn og Abel viste sig paa Historiens Skueplads.

ABRAHAMS BOG.

Den 3. Juli 1835 kom en Herre ved Navn Michael H. Chandler til Kirtland. Han havde fire ægyptiske Mumier og nogle Ruller Papyrus, som han viste til Profeten Joseph.

Mr. Chandler havde udstillet disse Kuriositeter i Philadelphia og maaske andre Steder, og de havde gjort en hel Del Opsigt. Grunden til, at han kom til Kirtland, var den, at han havde hørt, at Profeten muligvis vilde interesse sig for Manuskripterne og maaske var i Stand til at oversætte dem. En kort Tid efter købte nogle Medlemmer af Kirken baade Mumier og Papyrusruller, hvorefter Profeten begyndte at studere disse sammen med Brødrene W. W. Phelps og Oliver Cowdery. Til deres store Glæde fandt de, at en af Rullerne indeholdt Abrahams Optegnelser og en anden Jakobs Søn Josefs Optegnelser.

Profeten omtaler denne vidunderlige Opdagelse i sin Selvbiografi med den Bemærkning: »Vi kan i Sandhed sige, at Herren begynder at aabenbare en Overflødighed af Fred og Sandhed.« I senere Anførelser i hans Dagbog finder vi, at Profeten var i Færd med at oversætte et Alfabet til Abrahams Bog og ordne en Grammatik til det ægyptiske Sprog. Den 1. Oktober 1835 var han naaet langt nok frem til, at de kunde begynde at oversætte. Det første, de oversatte, var et Studium om Astronomiens Grundsætninger, som de var forstaaet af Fader Abraham.

Papyrusrullerne blev fundet i en Grav i Nærheden af den gamle By Thebes i Ægypten af den franske rejsende Antonio Sebolo den 7. Juni 1831. Paa Vejen hjem fra Alexandria blev han syg, og han døde i Triest i 1832. De ægyptiske Oldsager kom til at tilhøre hans Nevø Mr. Chandler i Amerika, og de blev sendt til New York. I April 1833 tog denne Mand, der boede i Philadelphia, Samlingen ud til Toldkontoret. Her fortalte man ham, at der ikke fandtes nogen i New York, der kunde læse Rullerne, hvilket rimeligvis var sandt, skønt Professor Anton boede der; men at Joseph Smith maaske var i Stand dertil. Nu rejste Mr. Chandler til Kirtland, hvor han

som tidligere nævnt solgte Mumierne og de værdifulde litterære Skatte.

Abrahams Bog indeholder en Beretning om Abrahams Udvandring fra Ur i Kaldæa til Kanaan og derfra til Ægypten, hvor han blev en Forkynder af sund Religion.

Tale holdt af Bodil J. Hansen (Odense) ved Ungdomsstævnet i Esbjerg.

DEN DANSKE MISSION.

ANKOMST.

Følgende Ældster ankom den 4. Oktober til Danmark:

Lewis Alden Westenskow, Manti, Utah, Robert A. Nelson, Woods Cross, Utah, og Thomas C. Sorensen, Salt Lake City, Utah.

Det er os en stor Glæde at byde disse Brødre velkommen her til Danmark i Herrens Vingaard, og vi beder Herren velsigne dem i deres Gerning.

Ældsternes Arbejdsmarker vil senere blive bekendtgjort.

NY REDAKTIONSSEKRETÆR.

Ældste Orson B. West, som i 1½ Aar har været Redaktionssekretær og Translator for »Skandinaviens Stjerne«, er nu efter eget Ønske blevet hæderligt afløst fra denne Stilling.

Da Broder West har faaet ny Stilling, og da denne Stilling optager al hans Tid, har han ment det passende at overlade sine Tillidshverv som Redaktionssekretær og som Præsident for Hovedbestyrelsen for Unge Mænds Forening i Danmark til andre.

Ældste West har til enhver Tid udført et stort og vidunderligt Stykke Arbejde i de ham givne Tillidshverv, og vi paaskønner og ønsker gennem disse Linier at takke ham for den store Indsats, han har ydet i Herrens Tjeneste. Vi haaber og tror dog, at vi stadig maa nyde al den Hjælp og Bistand, som det er Broder West muligt, og vi er sikker paa, at »Stjernen«s Læsere altid vil paaskønne at se en Artikel fra ham, da han jo er meget populær overalt.

Som Broder Wests Afløser er Ældste William Ørum Pedersen fra Aalborg blevet indsat. Broder Pedersen har altid været aktiv og trofast i Kirkens Arbejde, og han kendes sikkert af mange fra hans Missionsvirksomhed for knap 1½ Aar siden. Han vil sikkert ogsaa kendes af »Stjernen«s Læsere, da han ved flere Lejligheder har skrevet forskellige Ar-

tikler til Bladet. Broder Pedersen har ogsaa faaet en god Skoleuddannelse og har altid særligt været interesseret i Sprog, saa han vil i enhver Henseende være vel egnet til at overtage det ansvarsfulde Arbejde, baade hvad det praktiske og hvad det aandelige angaar.

Vi er stolte over disse to danske Brødres Arbejde for Værkets Forfremmelse, og vi beder, at Herren vil velsigne dem, at de endnu maa være i Stand til at gøre meget godt for vor Kirke i dette Land.

FORANDRING I HOVEDBESTYRELSEN.

Da Ældste Orson B. West som ovenfor nævnt har bedt om Afløsning, er den øvrige Del af Bestyrelsen ifølge Kirkens Orden automatisk afløst. Vi takker Brødrene, som har staaet Brodr West bi i Ungdomsforeningens Arbejde, og vi haaber og tror nu, at de bedre vil være i Stand til at hjælpe Ungdomsforeningen fremad. Som den ny Bestyrelse for Unge Mænds Foreninger i Danmark er følgende Brødre indsat: Edmund Kaiser som Præsident med Chr. Tideman Pedersen og William Ørum Pedersen som første og anden Raadgiver og Figat Breum junr. som Sekretær.

Vi ønsker disse Brødre til Lykke med deres nye Arbejde og beder, at de maa faa megen Velsignelse deraf.

Alma L. Petersen,
Missionspræsident.

MINDEDAGE.

Den 11. Oktober kunde to af vore velkendte Søstre i Randers fejre Fødselsdag: Søster Amanda M. Christensen blev 60 og Aar og Søster Mari Albeck naaede Støvets Alder 70 Aar.

Begge disse Søstre har nu tilhørt Kirken i over 20 Aar, Str. Christensen blev døbt 1910 og Str. Albeck blev døbt 1911, og de er begge meget pligtopfyldende og trofaste til den Pagt, som de sluttede med Gud i Daabens hellige Vande. Trods deres Alder er de begge Kredslærerinder, og de passer dette saavel som deres Møder saa godt, som nogen kunde gøre det.

Med disse Linier ønsker vi begge Søstrene hjertelig til Lykke, og vi beder Herren velsigne dem begge med Helbred, Glæde og Lykke Resten af deres Levetid. *M. P.*

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

21. Oktober.

ZEFANIAS, DEN SØRGMODIGE PROFET.

Fra vort Studium af Esaias lærer vi, at som Resultat af Esaias' og Mikas Forkyndelser udarbejdede Kong Hezekiah nogle Reformer for Folket, og ved Esaias' Hjælp frelste han Jerusalem og dens Indbyggere for Assyrernes Overfald, da de havde slaaet Lejr omkring Jerusalem.

Ved Hezekiahs Død omkring 686 f. Kr. kom Manasse paa Tronen og herskede til Aar 641 f. Kr., og efter ham fulgte saa igen Amon, som regerede til 639 f. Kr. Under disse 2 Kongers Regering blev Folket stadig mere og mere ugudelige, og de dyrkede Afguder. Ved Amons Død blev hans Søn Josiah Konge, og han var den Gang kun en ung Mand. Denne unge Mand kom sammen med flere hæderlige Mænd, som tjente Herren, og een af disse var Zefanias, man sagde endogsaa, at han var hans Lærer. Zefanias sørgede meget over Folkets Ugudelighed og over de Lidelser, som de fattige var Genstand for under de to foregaaende Konger, og til sidst kunde han ikke tie længere, men profeterede angaaende de Domme, som skulde komme over Jerusalem. Selv var han af kongelig Afstamning, thi i det første Kapitel af hans Beskrivelser ser vi, at hans Slægtregister kan føres tilbage, saaledes at han var en Afstamning af Kong Hezekiah. Det er meget interessant at se denne unge Profet erklære sig imod Ting, som hans Venner, ja maaske endog hans Slægtninge har været interesseret i. Han maa have modtaget et Kald, og han maa have været meget oprigtig og hengiven til dette Kald.

Hans Beskrivelser giver foruden hans ypperlige Profetier et godt Billede af de forfærdelige Forhold, som den Gang var herskende blandt Menneskene. Ved at læse 1. Kp. 14. og 15. Vers faar man et Indtryk af, hvor betydningsfuldt han har betragtet sit Kald, idet han fortæller dem om Herrens Komme. Denne Udtalelse, han giver i disse to Vers, frembringer den Tanke og det Problem for Bibelgranskere at løse: Vil Menneskene tilsidst være i Stand til ved egen Hjælp at frelse sig, eller vil det være nødvendigt, at Gud maa have sin Haand med i Spillet. Hvad mener I? Husk, at mange af Zefanias' Profetier er blevet opfyldt.

Spørgsmaal.

1. Hvor længe var Judæa uden en Profet? Hvorfor?

2. Nævn 2 Konger, som bragte Synd og Elendighed over Judæa.
3. Nævn Kongen, som hjalp Judæa.

28. Oktober.

HABAKUK, PROFETEN, SOM BAD OM HERRENS HJÆLP.

Det er af stor Betydning, at vi altid holder os det klart, paa hvilken Tid de forskellige Konger og Profeter levede, og at vide, hvad der skete med Judæas Indbyggere. Da Zefanias kom til Judæa, havde Folket i mere end 50 Aar været uden nogen Profet. Paa omtrent samme Tid kom Habakuk og Nahum. Det er meget interessant at bemærke den lille Smule, som er skrevet om disse Mænd. Tiden for disse Profeters Komme er sat omkring Aaret 625 f. Kr., hvilket er 15 eller 20 Aar efter, at Profeten Zefanias først viste sig i Judæa.

I kan sikkert fra de tidligere Lektier huske, at Jøderne altid har været forfulgt af Assyrerne, men paa den Tid, da Habakuk begyndte at prædike, var Assyrerne slaaet, som Profeterne havde profeteret, og som vi har hørt om før. Men derfor saa det ikke ud til, at Folket skulde blive tilladt at have Fred, thi der meldte sig straks en ny Fjende. Dette var det babyloniske Kongerige, og det saa ud til, at heller ikke de vilde blive behageligere end Assyrerne. Over denne daarlige Tilstand blev Habakuk saa fortrædiget, at han begyndte sine Beskrivelser: »Hvor længe, Herre, har jeg dog raabt, og du vil ikke høre; jeg raaber til dig over Vold, og du vil ikke frelse. Hvorfor lader du mig skue Uret og ser selv paa Jammer? Ødelæggelse og Vold er for mit Ansigt, og der kom Trætte og Kiv, og Kiv rejste sig.« Med andre Ord: »Hvorledes kan han tillade, at Folket er saa barbarisk, uden at lade hans Vilje ske?«

Svaret fra Gud indeholder to Hovedpunkter: For det første maa man leve et retfærdigt Liv, for det andet maa man altid være i Besiddelse af en stor Tro paa Gud og forstaa, at han altid vil være retfærdig overfor os, og at han ikke glemmer os.

To Aar senere læser vi videre i hans Beskrivelse: »Skriv Synet og gør det tydeligt paa Tavlerne, for at den, som læser det, kan gøre det i en Fart.« (2: 2).

Menneskets Levned maa være baseret paa stor Tro og Tillid, for at det kan være i Stand til at forklare Livets Mening.

Dette er denne Profets store vidunderlige Budskab. Det var sandt, da det den Gang blev givet til de Mennesker, som levede dengang — og det er en Sandhed, som atter er gengivet til os i Dag.

Spørgsmaal.

1. Hvad er Tro?
2. Er det nodvendigt at have Tro?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

21. Oktober.

EVANGELIET FORKYNDES VIDT OMKRING.

Tekst: Ap. G. 4: 13—37; 8: 3—40.

Har du nogensinde hort den stille, hviskende Stemme hviske noget til dig? En Dreng fandt en Dag en dejlig, stor, rod Bold. Det var forst hans Hensigt at beholde den, men saa hviskede denne stille Stemme: »Det vil betale sig, om du forsoger at finde Ejeren, for saa vil du selv være mere glad.« Drengen lyttede til Stemmen, forandrede sin Mening og fandt Boldens Ejer.

De Mænd, som leder vor Kirke, prover paa at lytte hver Dag for at hore, hvad vor Fader vil sige, at de skal gore.

For mange, mange Aar siden, lige efter at Kristus var faret op til Himlen, provede Peter ogsaa at lytte til denne Stemme. Efter at Peter havde helbredet den lamme Mand ved den skonne Port, fik de Hellige mange Sorger og Besværligheder, thi de Præster, som ikke holdt af Kristus, hadede ogsaa Peter og hans Meningsfæller og gjorde alt for at komme dem til Livs. Da de provede at forbyde ham at tale i Jesu Navn, svarede han: »Man bor adlyde Gud mere end Mennesker.« Derefter bad Peter og de Hellige til Gud for at kende hans Vilje, og han fyldte deres Hjerter med Glæde og trøstede dem, og dette gav dem atter Mod. Nogle drog af Sted til andre Byer for at forkynde Evangeliet for nogle af deres Venner der. I en kort Tid var der Hellige i mange Byer. Peter valgte nogle gode Mænd til at gaa til disse Byer og lede disse smaa Menigheder. Blandt disse var Philip. Han gik til Byen Samaria, og til alle de Mennesker, som vilde lytte til hans Rost, fortalte han Historien om Jesus, og han sagde dem, at Jesus onskede, at alle Mennesker skulde være lykkelige. Mange blev dobt og blev derved Medlemmer af Jesu Kristi Kirke. Saa kom Peter og Johannes, og de bad Gud om at sende Talsmanden, den Helligaand, til alle disse, som havde gjort, hvad der var Ret, og var blevet dobt. Der var et Menneske, som meget gerne vilde have denne Helligaand til at ledsage sig. Han sagde til Peter: »Velsign mig med denne Helligaand, og saa vil jeg betale dig mange Penge for det,« men Peter fortalte ham, at en saadan Velsignelse ikke kunde kobes for Penge,

(Fortsættes Side 469.)

SKANDINAVIENS STJERNE
Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Alma L. Petersen.	William Ørum Pedersen.

PRÆSIDENT ANTHONY W. IVINS.

Præsident Ivins var en usædvanlig Karakter. Det ligger ganske klart, naar man tager Omgivelserne og Forholdene, under hvilke Størstedelen af hans Liv blev levet, i Betragtning. Han havde ikke Lejlighed til at erhverve sig Lærdom og Kundskab, som er tilgængelige for mange unge Mennesker nu til Dags — ingen Universiteter, Biblioteker o. desl. Dog var han i høj Grad et forfinet, kultiveret og lærd Menneske. Disse Egenskaber erhvervede han sig ved stadige Selvanstrengelser og for en stor Del, medens han endnu var Pioner, der brødes med den dystre Natur i Syd-Utahs og Mexicos ørkenagtige Egne. Hvad han opnaaede under disse Forhold, viser tydeligt, at han var en Mand ud over det almindelige.

Ved hans Bortgang mister Verden en af dens største Mænd og Kirken en af dens Grundpiller i vor Tid. Udover hans nærmeste Familie vil Præsident Grant savne ham mest, for han var Præsidentens daglige Følgesvend, sad med ham paa Kontoret i mange Timer Dag efter Dag, medens de overvejede Kirkens utallige Problemer, og Præsident Grant elskede Broder Ivins, som var han hans Tvillingbroder. De to havde været Drenge sammen og var altid de bedste Venner. Præsident Ivins var absolut loyal og en virkelig Støtte for sin Foresatte, Præsident Grant.

Medens Præsident Grant og Kirken nu i høj Grad vil savne Præsident Ivins, vil der dog ikke finde nogen overdreven Sorg Sted for den bortgangne. Præsident Grant véd med absolut Sikkerhed, at Præsident Ivins ikke er død. Sandt nok, en midlertidig Adskillelse finder Sted mellem det dødelige Legeme og den udødelige Aand, men Præsident Ivins lever stadig. Hans Minde og hans Indflydelse lever mellem os her, medens han selv er gaaet til Aandeverdenen for at mødes med sine kære, som er gaaet forud for ham — hans Slægtninge og den levende Guds Hellige. At sørge utilbørligt for den hedengangne vilde paa en Maade være at nægte Guds Forsyn, som »giver og tager«. Hele Kirken vil i dybeste Tak-

nemlighed være rede til hengivent at sige: »Lovet være Herren«. For de vil takke ham, at han gav dem Præsident Ivins til at leve mellem dem, at arbejde med dem og lede dem og lære dem, baade i Ord og Gerning. De lærte meget af ham. For alt vil de i Sandhed være taknemlige.

Endvidere, alle Søskende har en stærk Overbevisning om, at Præsident Ivins ikke er hort op med sit Arbejde. Himmelen er for »Mormonerne« ikke et Sted, hvor Hellige med Kroner paa Hovedet sidder evigt omkring Guds Trone og synger Lovsange til hans Navns Ære. Alle Hellige vil i al Evighed være aktive og med glad Hjerte altid gøre Faderens Vilje hver paa deres beskikkede Plads. Præsident Ivins vil faa sin Plads udpeget, og han vil stadig bruge sine Evner og Kræfter i Herrens Arbejde. Ved at tro paa disse Ting vil Sidste Dages Hellige aldrig beklage sig, naar deres Kære kaldes bort fra dette Liv, især da naar, som i Præsident Ivins Tilfælde, de har levet et langt og hæderligt og respektabelt Liv.

Set fra alle Synspunkter var Præsident Ivins Liv en stor Sukces. Alle, som kendte ham, kan bevidne, at det var meget nyttigt. Han var altid optaget af Ting, som kunde hjælpe hans Medmennesker — Medlemmerne af Kirken og andre. Men hans Liv var mere end nyttigt, og det er derfor, det var en Sukces. Han havde stadig Forbindelse med Himmelen, han vidste, at han havde en Fader dèr, Gud den evige, og vidnede hyppigt om disse Sandheder. For Eksempel sagde han officielt paa sin 82-aarige Fødselsdag blandt andet følgende: »Jeg plejede i min Ungdom at gaa til et afsides liggende Sted for at bede til Herren om Visdom, saa at jeg kunde forstaa de Ting, som jeg læste i Skriften. Ved en af disse Lejligheder fik jeg, efter at have læst i Mormons Bog, det Vidnesbyrd, som jeg ønskede. At min Forløser levede og havde gengivet sit Evangelium gennem Joseph Smith, denne Husholdnings store Profet, syntes mig lige saa sikkert som det, at jeg eksisterede. 50 Aars Erfaring har bekræftet dette Vidnesbyrd. Jeg har aldrig tvivlet et Øjeblik, men har ventet taalmodigt og lykkeligt paa Herrens Værks Paabegyndelse og paa hans herlige Tilkommelse for at regere blandt Menneskene, som jeg véd er nær for Haanden.« Saaledes lyder Præsident Ivins sidst offentliggjorte Vidnesbyrd. Gud velsigne hans Minde.

Joseph F. Merrill.

(Fortsat fra Side 467).

men om han gik hjem og levede et mere retfærdigt Liv og var lydig til Guds Bud og Love, vilde han sikkert en Gang blive værdig til at faa denne Velsignelse.

En Dag talte Gud til Philip: »Staa op og gaa derhen, hvor

jeg leder dig.« Philip stod straks op og traf en fornem Hofmand, som behøvede hans Hjælp. Hofmanden sad og læste i Bibelen, hvad Profeten sagde, da Philip nærmede sig. Denne Hofmand havde rejst langt for at komme til Templet at bede og for at modtage en Velsignelse fra Gud. Da Philip saa denne Mand sidde i sin fine Vogn, sagde den stille, hviskende Stemme: »Gaa hen til ham, maaske kan du hjælpe ham.« Philip gik nærmere og sagde: »Min Ven, jeg ser, at du læser, men forstaar du, hvad du læser?«

Dertil svarede Hofmanden: »Hvorledes skulde jeg kunne det, uden nogen vejleder mig.« Og han bad ham da følge med sig, og dette gjorde Philip og belærte ham om Jesu Kristi Evangelium, og han forstod ham straks. Han fortalte blandt andet om Jesu sidste Budskab, da han sagde: »Den, som tror og bliver døbt, skal blive salig.« Naturligvis ønskede denne Hofmand at blive døbt, for han var en god Mand, og han ledte efter Vejen til Guds Rige. Som de kom frem ad Vejen, kom de til noget Vand, og Hofmanden sagde: »Se, her er Vand, hvad hindrer mig nu i at blive døbt.« Men Philip sagde: »Dersom du tror af hele dit Hjerte, kan det ske.« Og Hofmanden svarede og sagde: »Jeg tror, at Jesus Kristus er Guds Søn.« Saa bød Philip, at Vognen skulde holde, og de steg begge ned i Vandet, og Hofmanden blev døbt. Men da de steg op, bortrykkede Herrens Aand Philip, og Hofmanden saa ham ikke mere, men han drog sin Vej med Glæde.

28. Oktober.

SAULUS' OMVENDELSE.

Tekst: 9: 1—21; 22: 1—21.

Naar du en Gang imellem er træt, sid ned og læg Mærke til, naar andre Børn leger. Det er meget interessant. Nogle vil løbe langsomt, andre vil løbe hurtigere, og atter andre vil løbe saa hurtigt, de kan. Hvem tror du, der morer sig bedst?

I Dag skal du høre en Historie om en, som gjorde alle Ting efter bedste Evne. Han var lille, havde mørkt Haar, og han havde to Navne. Naar han færdedes omkring sit eget Folk, Jøderne, var hans Navn Saulus, men naar han færdedes blandt Romerne, kaldtes han Paulus.

Han var født paa omtrent samme Tid som Kristus, men hørte ikke om ham før efter, han var død. Da Saulus hørte om Jesus og hans Apostle, syntes han ikke om dem. Han hadede dem, og han glædede sig for hver Gang, han havde Lejlighed til at forfølge og skade dem. Ja, han kastede endog Kvinder og Børn i Fængsel, naar de troede paa Jesus eller hans Apostles Lærdomme. Han forsøgte at gøre dette Ar-

bejde saa godt, at alle Mennesker i stor Omkreds kendte ham, og han havde faaet Tilladelse til dette af Højpræsten.

En Dag ved Middagstid, da Paulus tog til Damaskus med nogle af sine Venner for atter at forfølge de Kristne, omstraalede et Lys ham pludseligt, og han faldt blændet til Jorden og hørte en Røst sige: »Saul, Saul, hvorfor forfølger du mig?« Saulus svarede: »Hvem er du, Herre?« Og atter lød Røsten: »Jeg er Jesus, den, du forfølger, men det vil blive dig haardt at stampe imod Brodden.« Saulus blev saa overrasket over alt dette, men han vidste, at han kun ønskede at gøre, hvad der var Ret, saa han sagde atter: »Herre, hvad ønsker du, at jeg skal gøre?« Han fik saa Besked paa, at han skulde gaa ind i Staden, og han skulde saa der faa at vide, hvad han skulde gøre.

Saulus' Venner saa Lyset og hørte Stemmen, men de saa ikke Jesus, kun Saulus saa ham. Men derefter kunde han ikke se, og hans Venner viste ham saa Vejen ind til Byen, og der var han i tre Dage. Han var meget bedrøvet og kunde hverken spise eller drikke. Tanken om, at han havde kæmpet imod, hvad der var Ret, gjorde ham næsten syg. Alt, hvad han bestilte, var at bede Gud om Hjælp.

I samme By levede en meget god Mand, som hed Annanias. Vor himmelske Fader fortalte ham i en Drøm, at han skulde staa op for at drage til Judæa, thi der var der en Mand, som ventede at høre, hvad han skulde gøre. Han havde ikke før været god imod Apostlene, fordi han troede, at de var forkerte, men da han nu havde forstaaet, at han selv var forkert, ønskede han at vide, hvad han skulde gøre.

Annanias var meget forbavset herover; han kunde ikke forstaa, hvorfor han skulde gaa hen til en Mand, som altid havde forsøgt at kaste Kristi egne Tjenere i Fængsel, men Herren sagde til ham: »Gaa og gør, som jeg har fortalt dig, thi jeg har udvalgt denne Mand til at hjælpe mig.«

Annanias gik saa hen og fandt Saulus, lagde Hænderne paa hans Hoved og sagde: »Saul, Broder, Herren har sendt mig, den Jesus, der har vist sig for dig paa Vejen, ad hvilken du kom, for at du skal blive seende igen og fyldes med den Helligaand. Saa tøv nu ikke længere, men staa op og bliv døbt.« Saulus var meget glad og lykkelig over, at Annanias kom til ham. Han opdagede, at han blev seende, efter at Annanias havde velsignet ham, og han stod op, blev døbt og fik Haandspaalæggelse for den Helligaands Gave.

Fra den Dag af var han Jesu Tilhængeres bedste Ven, og han gjorde alt, hvad han kunde, for at fortælle, hvorledes Gud havde velsignet ham, og bar store Vidnesbyrd og bød alle at omvende sig. — Om en Uge eller to vil vi høre en anden Historie om Saul.

KOMME DIT RIGE!*

»Vor Fader, du som er i Himlene; helliget vorde dit Navn; komme dit Rige.«

Saaledes lærte Mesteren sine Disciple at bede, og denne Formaning er aldrig blevet afskaffet. De sidste Aarhundreders Begivenheder har tydeligt vist Aarsagen til den stadige inderlige Bøn: »Komme dit Rige.«

Men hvis denne Bøn betyder mere end Ordene, indbefatter den en Overbevisning fra den bedende, at dette bestemte Rige endnu ikke har været oprettet her paa Jorden, og at det vil ske paa en bestemt Tid. Og, hvis der skal oprettes et Rige, er det nødvendigt at have en levende, regerende Konge.

I Evangeliet i Overensstemmelse med Matthæus gentages Udtrykket »Himmeriges Rige« ofte, medens det hos de andre Evangelister og Skribenter af den Hellige Bog, Biblen, omtales med Udtryk som »Guds Rige«, »Kristi Rige« eller »Riget». I mange Tilfælde er disse forskellige Steder brugt med samme Mening. De bibelske Udtryks forskellige Brug indbefatter:

1. En Betegnelse, der faktisk er ensbetydende med Udtrykket »Jesu Kristi Kirke«.
2. Bestemmelsen af det bogstavelige Rige, materielt og aandeligt, over hvilket Frelseren, Jesus Kristus, personligt skal regere.

Hvad angaar den første Betragtning véd vi, at den bibelske Omtale af det »Rige« allerede er blevet oprettet som en Organisation blandt Menneskene, og at den kæmper imod Synd og ønsker formedelst dens Kraft at give Menneskene et Middel, hvorved hele Menneskeheden kan blive frelst. Det er letfatteligt, naar vi taler om Kirken som Riget, vi hentyder til, en Institution, som allerede eksisterer paa Jorden, og ikke en, som skal komme senere.

Jesu Kristi Kirke gør ikke Krav paa Rettigheden til at kontrollere Nationernes Regeringer, og dens Grænseomraade i timelige Affærer er begrænset til Ting, som kun angaar dens egen Organisation og Disciplin, saadanne Affærer, som er nødvendige for et Samfundssystems Bestaaen.

Guds Rige og Jesu Kristi Kirke er faktisk synonyme Vendinger. Vi beder ikke om, at denne Organisation skal komme, for den eksisterer nu. Vi beder for dens Fremgang og Vækst ved Udbredelsen af dens frelsende Principper og for deres Anerkendelse af Menneskeheden. Men Himmeriges Rige er større end Kirken, da den sidstnævnte eksisterer i Dag.

Det tæt beslægtede Forhold forklares tydeligt i den korte

---

* Lektie for Præstedømmet 4de Uge i Oktober.

Aabenbaring givet til Kirken i 1831, som findes i Pagtens Bog Kapitel 65. (Læs dette).

Naar Messias kommer for at herske og regere, vil han ledsages af en Skare Retfærdige, som allerede er uodelige, og alle de Retfærdige, som endnu er i Kødet, skal blive taget op for at møde ham, og de skal gaa ned paa Jorden med ham og tage Del i hans Herlighed. Saa skal Guds Rige paa Jorden blive forenet med Himmeriges Rige, og saa vil vi alle forstaa den herlige Opfyldelse af den Bøn, som Kristus har lært os, og som saa har været sagt af Menneskene indtil denne Tid: »Komme dit Rige«.

Himmeriges Rige paa Jorden vil blive en bogstavelig Regering, ledet af Kongen, Jesu Kristi øverste Ledelse. Saa kan Menneskene ikke selv tilegne sig Magten eller begynde at dominere overfor deres Medmennesker eller ophøje sig selv paa Troner eller dække sig selv til med Kroner eller Sceptre.

At dette Riges Grænseomraade vil være verdensomfattende, finder vi i Daniels Udtygning af Nebukanezars Drøm i Afsnittet »Hvad skal der ske i de sidste Dage«. Han sagde:

»Men i disse Kongers Dage skal Himmelens Gud oprette et Rige, som i al Evighed ikke skal forgaa, og hvis Regering ikke skal overlades til noget andet Folk, det skal knuse og tilintetgøre alle hine Riger, men selv skal det bestaa evindeligt, efterdi du saa, at en Sten blev løsrevet fra Bjerget, og det ikke ved Hænder, og at den knuste Jernet, Kobberet, Leret, Sølvet og Guldet. Den store Gud har ladet Kongen vide, hvad der skal ske herefter, og Drømmen staar fast, og Udtydningen derpaa viis.« (Dan. 2: 44—45, se ogsaa Vers 28).

Spørgsmaal.

1. Hvilken Betydning har Ordene: »Komme dit Rige«?
2. Gør Kirken Krav paa at kontrollere Regeringsaffærer?
3. Hvad er Forskellen mellem Guds Rige og Himmeriges Rige?
4. Hvilket Regeringssystem vil blive benyttet i Himmeriges Rige?
5. Forklar Daniels Udtydning af Kong Nebukanezars Drøm.

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

Da de havde fuldendt deres Maaltid, kom den samme Mand ind, som havde mødt dem den foregaaende Aften. Han sagde dem, at deres Vogn var forspændt og rede til at føre dem

videre; eller, hvis de valgte at tage med Sporvognen, vilde de naa til Byen langt hurtigere, men kunde saa naturligvis ikke faa saa meget at se. »Vi foretrækker at se alt,« svarede Kongen.

»Følg saa med mig.«

Kongen og Remand gik med ham ind i et tilstødende Værelse, hvor de traf en ung Mand, der skulde være deres Fører. Den første trak sig nu tilbage, og den unge Mand traadte hen til dem og trykkede deres Hænder.

»Sæt eder ned et Øjeblik,« sagde han. »Mit Navn er Paulus. Jeg skal ledsage eder ind i Byen og være eders Vejviser i Dag. Saaledes er det Skik og Brug her.« Den Talende satte sig ligeledes ved Bordet, medens Kongen og hans Ledsager sád overfor ham.

»I denne Stad,« fortsatte Paulus, »kan der ikke være Hyklere eller Bedragere af nogen Slags. Det er derfor bleven mig paalagt at lade eder vide, at eders virkelige Navne, Karakter og Hensigten med eders Besøg ikke er ukendt. De er Kongen af Polen, og De er hans Raadgiver og Ven.«

Kongen fo'r sammen, skiftede Farve og saa over paa Remand.

»Hvad — hvordan hænger det sammen?« stammede han.

Paulus smilede. »Bliv ikke forskrækket, min Herre. De var kendt, før De naaede den yderste Port i Gaar. Disse Folk har modtaget Dem med fuld Forstaaelse af, hvad og hvem De var. Alligevel har deres Optræden overfor Dem ikke i nogen Henseende været anderledes, end den er overfor enhver hæderlig Mand, der kommer til denne By i en god Hensigt, ligegyldig om han er høj eller lav, rig eller fattig i Verdens Øjne. Retfærdighed og det personlige Værd er den eneste Maalestok, som her benyttes. Desforuden er De sikrere her end i Deres bedste Vens Hus i Polen; thi Blodsudgydelser finder ikke mere Sted i dette Land, ejheller Ødelæggelser og Hærværk indenfor vore Grænser. Vore Mure er Frelse; vore Porte Taksigelse; og Indbyggerne af denne Stad er alle retfærdige. Den er deres Arvelod for evigt; thi de er en Gren, som Herren selv har plantet; Hans Hænders Gerninger, hvori Han er herliggjort.«

Ingen af de Fremmede talte. Ordene syntes at gennembæve dem og fylde dem med Undren.

»Kom, lad os begynde vor Rejse.«

Kareten ventede ved Døren, men det var ikke de Rejsendes egen.

»Nej,« svarede Paulus paa deres Spørgsmaal, »Deres Heste vil faa Lov at udhvile. Dette er vort Køretøj.«

De kørte ud i Staden.

»Gaar omkring Zion, rundt omkring den, tæller dens Taarne! Lægger Mærke til dens Mur, betragter nøje dens Paladser, at I kunne fortælle det for den Slægt, som kommer,« sagde Paulus.

»De citerer de gamle hebraiske Skrifter,« sagde Remand.

»Ja, disse »hellige Guds Mænd« talte, drevne af den Helligaand,« var Svaret.

En Times Korsel gennem ubeskrivelig Pragt og Storslaaethed bragte dem til en Port i Muren, der omgav Templet, og hvor de steg ud. En Mand tog sig her af Hestene, medens Paulus førte de Fremmede videre til Fods. Han sagde et Par Ord til den Vagthavende ved Porten, og de fik Tilladelse til at passere. Uden om den store Bygning, der laa i Midten, var der en stor, aaben Plads med Græsplæner, Træer og Blomster og gennemkrydset af Spadseregange. Her saa man Folk gaa frem og tilbage. Førere og Vejvisere havde travlt med de Fremmede, som syntes at være komne fra alle Verdens Egne, at dømme efter de forskellige Dragter, som var iførte, og de mange Tungemaal, hvori de talte.

»Dette er Frihedens Helligdom,« sagde Paulus, »den store Konges Sæde. Fra dette Sted udgaar de retfærdige Love, der styrer alle Stammer og Folkeslag. Det er endnu for tidligt til at komme ind, saa vi vil gaa lidt omkring i Haven.«

»Er den store Konge her i Dag?« spurgte Polens Hersker.

»Jeg véd det ikke; men Raadet vil træde sammen og foretage alle fornødne Forretninger. Der er en anden Ting, som jeg nu vil fortælle Dem: Alle de Mennesker, som De har mødt eller set, har De sikkert antaget for at være dødelige Væsener, ligesom De og jeg; men i Virkeligheden har De paa Deres Køretur gennem Byen set mange udødelige, det vil sige opstandne Mænd og Kvinder. De maa huske paa, at nu leve de Retfærdige, til de opnaar et Træs Alder, og naar de dør, hviler de ikke i Støvet, men bliver forvandlede i et Øjeblik. Disse opstandne Væsener besøger os og opholder sig hos os for en Tid for at undervise os. Paa Grund af, at De er en Fyrste blandt Nationerne, vil det blive Dem tilladt at overvære Raadets Forhandlinger og modtage Undervisning derigennem. Tiden nærmer sig, lad os gaa ind.«

Store Mængder af hvidklædte Mænd strømmede ind i Templet. De tre fulgte med. Kongen og Remand saa med Forudring paa dem, der var blevne udpegede som opstandne Væsener, og deres Undren forøgedes, da de ikke kunde opdage nogen udpræget Forskel mellem dem og Resten af Menneskeheden, undtagen maaske i Ansigtets rolige, behagelige Udtryk og det Lys, der syntes at straale ud af deres Aasyn. De var sandelig ikke skyggeagtige, uvirkelige Væsener.

Gennem en bred Gang kom de snart til Raadsalen. Dens Pragt blændede Tilskuerne. I Salens Midte stod en mægtig Trone ,hvid som Elfenben, og halvfjerds Trin førte op til den. Paa hver Side af Tronen var der Rækker af Sæder, den ene højere end den anden. Disse Sæder fyldtes hurtigt, men Tronstolen forblev tom.

»Kongen er her ikke i Dag,« hviskede Paulus.

Da hørtes en blød, vidunderlig Musik, der forøgedes i Styrke, indtil det syntes, som om et Tusinde Instrumenter forenede i ét mægtigt Tonevæld.

Pludselig rejste den store Forsamling sig op og istemte en Glædes- og Takkehymne.

»Fører — kære Ven,« hviskede Kongen af Polen, »jeg er overvældet, jeg kan ikke blive.«

»Mine Kræfter svigter,« sagde Remand, »jeg frygter for, at det er ude med mig.«

»Kom da, det er bedre, vi gaar,« svarede Paulus. »Dette er alt, hvad vi vil faa at se denne Gang. Vi vil nu gaa ind i et andet Værelse og vente, til Raadet er sluttet; der vil da blive givet Dem Lejlighed til at have en Samtale med En, som er beskikket til at tale med Dem.«

Fra Gangen kom de ind i et mindre Værelse, smykket med kostbare Malerier og Billedhuggerarbejder. Bøger, Tidsskrifter og Aviser laa til Afbenyttelse, og da de Besøgende var trætte af at beundre de mange Kunstværker, satte de sig ned ved et Bord.

De havde ikke længe at vente, før de blev underrettede om, at Kongen og hans Ven skulde træde ind i et andet Værelse i Nærheden. Paulus vilde vente paa deres Tilbagekomst. De to gik derind, hvor en ærværdigt udseende Mand ventede paa dem. Da de traadte ind, rejste han sig og sagde:

»Velkommen til Herrens Hus. Jeg kalder Dem ikke Konge af Polen — der er kun én Konge her paa Jorden — men jeg vil kalde eder Kongens Tjenere, som vi alle er. Sæt eder.

Det er blevet mig paalagt at meddele Dem, at Kongen som et Hele taget er tilfreds med den Maade, hvorpaa De har varetaget Deres Statholderskab. Herrens Aand tilskyndede Dem til at foretage denne Rejse hertil, og De valgte selv at komme, som De gjorde. Tyranner kommer ikke ind i denne Stad, og Deres Nærværelse her er en Garanti for, at De har søgt at gøre, hvad der var ret.

Det er Herren velbehageligt, at De har ophævet Militærvæsenet og lavet Vaabnene om til Landbrugsredskaber. Husk paa den Lov, der siger, at enhver Nation og Rige, der ikke vil tjene Herren, skal gaa til Grunde. Kongen giver alle sine Undersaatter deres Handlefrihed med Hensyn til Religion

og tvinger ingen til at adlyde Evangeliets Lov. Alligevel er Han Jordens Konge; den er Hans, thi Han skabte den og har forlost den; og Han vil nu, at alle Nationer skal komme ind under den samme retfærdige Regeringsform, organiseret af Herren. I et Tusinde Aar vil Jorden hvile i Fred; da kommer den store og forfærdelige Herrens Dag.

Og nu en anden Ting. Der er indløbet nogle Besværinger over, at Herrens Udsendinge, som er blevne sendte til Deres Land for at forkynde Evangeliet til Folket, ikke har haft den foronskede Frihed. Vær nu saa venlig at sørge for, at de ikke tilføjes noget ondt, medens de fredeligt forkynder Folket religiøse Lærdomme.«

»Det skal jeg sørge for,« svarede Kongen af Polen.

De raadslog med hinanden i nogen Tid, hvorefter de to trak sig tilbage og sluttede sig til Paulus, der førte dem ud i Byen.

II.

»Og Ulven skal gaa hos Lammet og Panteren ligge hos Kiddet; Kalven og Loven og Fedekvæget skulle være sammen, og en liden Dreng skal drive dem. . . De skulle ej gøre noget ondt paa hele mit hellige Bjerg; thi Jorden er fuld af Herrens Kundskab, ligesom Vandet skjuler Havets Bund.« — Es. 11: 6—9.

Den næste Dag gik Paulus med de to Fremmede omkring i Byen. Han beskrev og forklarede de mange højst interessante Seværdigheder og besvarede de talrige Spørgsmaal, som de stillede til ham. Det undgik ikke deres Opmærksomhed, at der var gjort forbavsende Fremskridt i Kunst og Videnskab, og at de var udnyttede i det daglige Livs Affærer. Deres eget Hjemland var efter deres Mening langt fremme paa dette Omraade, men hvad de saa her, overgik deres eget Land i alle Henseender.

»Vi vil nu med Æterlinien køre ud til een af vore Skoler,« bemærkede Paulus. »Det vil interessere Dem at se Børnene.«

»Dette er en ny Opfindelse paa Elektricitetens Omraade,« sagde deres Fører, medens de i den elegant udstyrede Vogn førtes gennem Byen uden Støj eller Rystelse. »Denne Befordringsmaade er dog endnu noget mangelfuld, men jeg læste forleden Dag i Avisen, at nogle meget vigtige Forbedringer snart skal foretages. De har uden Tvivl allerede

lagt Mærke til vort Lys- og Varmesystem. Synes De ikke, det er et Fremskridt, sammenlignet med den gamle Metode.«

»Det er det aldeles sikkert; vi bruger endnu Damp og Elektricitet i vort Hjemland.«

»Ja, det tænkte jeg nok.«

De havde nu naaet deres Bestemmelsessted og steg ud af Vognen.

Uagtet intet i Byen gjorde Indtryk af at være sammentrængt eller manglede Plads, saa var dette Sted dog anlagt efter en usædvanlig storslaaet Plan. Mægtige Bygninger laa spredte omkring paa et stort Stykke Land, tilplantet med Træer, Græs og Blomster. Her var Plads til at aande og lege. Flere Bække med krystalklart Vand løb gennem Anlæget, og smaa Damme var fyldte med Fisk og Svømmefugle. Man hørte Plasken af Springvand og skimtede hvide Marmorstatuer gennem Træernes Løv.

»Se der, hvad er det?« udbrød Remand, idet han fik Øje paa et stort Dyr under et Træ.

»Det er en brun Bjørn,« sagde Paulus. »Vi har nogle Løver og enkelte af de mest sjældne Dyr her i Anlæget — men jeg glemmer jo helt, at disse Scener maa være fremmede for Dem. I Polen har I endnu ikke helt afrystet den gamle Verden. Det tager Tid.«

»Ja,« svarede Remand, »selv om Fjendskabet mellem Mennesker og Dyr næsten er borte, saa har vi dog endnu ikke valgt Bjørne og Løver til vore Børns Legekammerater.«

»Det har vi, som De ser.«

En Flok Børn kom springende ned gennem Haven. Det var yndige Børn, fulde af Liv og Lystighed. De fik Øje paa Brun, der laa og strakte sig under Træet, og de stormede løs paa ham. Bjørnen saa dem komme og rullede sig om paa Siden, synlig fornøjet med Børnenes Tumlen over dens haarede Krop. Naar de klappede dens Hoved og Næse, slikkede den deres Hænder.

»Helt saa vidt er vi endnu ikke komne,« bemærkede Kongen.

»Et Syn som det derovre ser vi heller ikke,« tilføjede hans Ledsager, idet han pegede paa en Tiger, der laa i Græsset, medens et Lam ikke ret langt fra den roligt fortærede sit Foder.

»I vil med Tiden,« sagde Paulus. »Jorden fyldes med Herrens Kundskab. Had, Misundelse og Ødelæggelseslyst forsvinder, og I ser de naturlige Følger: Ulven lægger sig hos Lammet, og Børnene leger med de en Gang saa vilde Dyr. Paa denne Maade bliver Satan bundet, og hele Jorden vil snart være udløst af hans Magt.«

De kom til en anden Flok Børn, forsamlede ved Bredden af en lille Sø. De lyttede med Opmærksomhed til en Mand i deres Midte.

»Lad os høre, hvad Lektien er i Dag,« sagde Paulus, idet de gik hen til Gruppen.

Læreren holdt i sin Haand en Blomst, som han havde plukket lige ved Vandkanten, og han viste og forklarede nu Børnene Plantens ejendommelige Form.

»Det er Naturhistorie i Dag,« sagde Paulus. »Jeg havde haabet, det i Stedet havde været hans Yndlingsemne.«

»Og hvad er det?«

»Hele dette Anlæg er blevet til under hans Opsigt og efter hans Udkast, og det er hans højeste Glæde at give Undervisning i Jord- og Vandformationer. Ofte lader han en Klasse grave Grøfter og Kanaler. Han siger, at han lærte alle disse Ting, da han gik i Skole, menende dermed hans tidligere, jordiske Tilværelse.«

»Er han da et opstandent Væsen?« spurgte Remand med lav Stemme.

»Ja, han er,« var Svaret. »Mange af vore Lærere er. De vil sikkert let kunne indse, hvilke Fortrin de har fremfor andre.«

»Ja, fuldtud.«

»Jeg ser, at han er færdig med Undervisningen. Lad os tale lidt med ham.«

Da de kom hen til ham, hilste Børnene paa dem med et Smil, og Læreren sagde:

»Velkommen, Brødre, velkommen, Broder Paulus.«

Til Børnene sagde han, at de nu kunde gaa til deres næste Lektie, og de gik stille bort.

»Nu har jeg lidt Fritid,« sagde han. »Vil I ikke alle gaa med mig ind i Læsestuen? Jeg har noget at vise dig, Paulus, og det vil maaske ogsaa interessere vore Besøgende.«

»Behøver vi ingen Præsentation?« spurgte Kongen, da de fulgte Læreren ind i en stor Bygning.

»Aldeles ikke. Han véd, hvem I er.«

Læsesalen var et smukt udstyret og møbleret Værelse. Den var fyldt med Borde, Stole, Bogreoler o. s. v. Hundreder af Børn sad fordybet i Læsning. Der herskede den mest fuldkomne Ro og Orden, uagtet man ikke saa noget til nogen Opsynshavede. De tre fulgte Læreren ind i en mindre Sal, tilsyneladende indrettet til privat Brug. Stole blev sat frem, hvorefter han aabnede en Avis, som han bredte ud paa Bordet.

»Har I set den sidste Udgave af Bladet i Dag?«

Ingen af dem havde set den.

»Jeg fandt noget her af mere end almindelig Interesse.

Nogle Arbejdere, der var i Færd med at grave Grunden til en større Bygning, stødte under Arbejdet paa Ruinerne af en By fra det 19de Aarhundrede. I en udhulet Sten fandt de nogle Mønter fra den Tid tilligemed nogle Aviser. Det var Skik i de Dage at indmure saadanne Ting i større Bygningers Hjørnesten. Brudstykker fra Aviser er gengivne her, og de er af Interesse for de Nulevende, fordi de viser, hvorledes Tilstanden var i Verden den Gang, den var under den faldne Engels Indflydelse, ham, som gjorde Oprør mod Gud i Begyndelsen. Lad mig læse nogle Linjer for eder, mest Overskrifter.«

»I Gaar hjemsøgtes Byen af en ødelæggende Ildsvaade. Halvdelen af Forretningskvarteret blev fortæret af Flammerne. Værdier til Tusinder af Dollars er ødelagte, og det antages, at henved 50 Personer omkom under Branden.«

»Den store Strejke. Tusindvis af Arbejdere uden Beskæftigelse. — Børn raaber paa Brød. — Pøbelhobe marcherer gennem Gaderne, haaner Politiet og ødelægger Ejendom.«

»Her er en anden.«

»Krig! Krig! England, Tyskland, Frankrig, Rusland og de Forenede Stater ruster sig!«

»Ja, De har læst Deres Lands Historie. De kender alt dette. Hvad synes De om dette?«

»Millioner af Folkets Penge brugt til at købe Stemmer. En Samling hensynsløse politiske Svindlere regerer Landet.«

»En Bande Vagabonder erobrer et Tog —«

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.

Præsident for den danske Mission: ALMA L. PETERSEN, Priorvej 12, København F.

Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Wergelandsvei 7, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording A/S.